

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Пловдив, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Елена Р. Арнаучкова
Румяна Ив. Панайотова

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Елена Р. Арнаучкова Въззивно гражданско дело № 20215000500465 по описа за 2021 година

Въззивно производство по реда на чл.258 - 273 от ГПК.

С Решение № 260893/11.07.2021г., постановено по гр.д.№ 2373/2020г. по описа на ОС - Пловдив, се признава за установено, на основание чл. 439 от ГПК, по отношение на О. ЕАД - София, район *****, ЕИК ***** взискател по изп.д.№ 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л., рег.№ *** на КЧСИ, че Б. Т. Б., ЕГН *****, от гр. П, ул. *****, длъжник по изп.д.№ 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л., рег.№ *** на КЧСИ, със съд. адрес: гр. Пловдив, ул. „****“, чрез адв. М.Б., не дължи, тъй като е погасена по давност претенцията за принудителното му изпълнение, парично вземане, за което е издаден изпълнителен лист от 05.02.2009г. по ч.гр.д.№ 33/2009г. по описа на РС - Панагюрище, въз основа на който е образувано изп.дело № 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т., рег. № *** на КЧСИ, преобразувано в изп. дело № 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л., в общ размер на сумата 28 456.24лв. (двадесет и осем хиляди четиристотин петдесет и шест лева и 24 ст.), от която 16 981.42лв. – главница и 11 474.82лв. - законна лихва върху главницата за периода 11.12.2008г. - 21.06.2019г., осъжда се „ОФБ“ ЕАД - София, район О, бул. ****, № ***, ЕИК ***** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от ЗАдв., да заплати на адв. М.Б. от АК - Пловдив, със сл. адрес: гр. Пловдив, ул. „****“, сумата 1 400 лв. (хиляда и четиристотин лева) адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото на Б. Т. Б., ЕГН *****, както и да заплати по сметка на ОС - Пловдив, на основание чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 2 от ГПК, сума за дължима и незаплатена ДТ в размер на 1 138.25лв. (хиляда сто

тридесет и осем лева и 25 ст.)

Срещу Решение № 260893/11.07.2021г., постановено по гр.д.№ 2373/2020г. по описа на ОС - Пловдив, е подадена въззивна жалба, вх.№ 280006/27.07.2021г., от О. ЕАД, ЕИК ***** представлявано от И. Д. - М. - Изпълнителен директор, чрез юрисконсулт З. Б.. Въведените в жалбата оплаквания са за неправилност на изцяло обжалваното решение, искането е за неговата отмяна и за отхвърляне на иска, както и за присъждане на разноски в т.ч., на осн. чл.78, ал.8 ГПК, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В постъпилия в срок писмен отговор, вх.№ 281122/25.08.2021г., от насрещната въззиваема страна, Б. Т. Б., ЕГН *****, чрез пълномощник адв. М.Б., жалбата се оспорва, моли се за потвърждаване на решението и за присъждане на адвокатско възнаграждение, на осн.чл.38 от Закона за адвокатурата.

Постъпилата въззивна жалба е допустима, като подадена от активно процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес от въззивно обжалване, в законния срок, редовна е по съдържание и приложения и е изпълнена процедурата за изпращане на препис от жалбата за отговор на насрещната въззиваема страна, поради което се поставя на разглеждане по същество.

Пловдивският апелативен съд, въз основа на оплакванията във въззивната жалба и оспорванията, след като извърши дължимата, на осн.чл.269 ГПК, служебна проверка на обжалваното решение и дейността по разрешаване на поставения материално-правен спор, приема следното:

Производството пред съда е образувано по искова молба/ИМ, вх.№ 50 698/31.08.2020г. по описа на Регистратурата на РС - Пловдив, подадена от ищец Б. Т. Б., ЕГН *****, чрез пълномощник адв. М.Б., срещу ответник О. ЕАД, ЕИК *****.

В ИМ са въведени следните твърдения: На 05.02.2009г. в полза на „Б. Д.“ ЕАД, ЕИК *****, срещу ищеца Б.Б., солидарно с Т. М. Б.а, ЕГН *****, в производство по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д.№ 33/2009г. по описа на РС - Панагюрище бил издаден изпълнителен лист за парично вземане за главница по договор за банков кредит в размер на 16 981.42лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 11.12.2008г. до окончателното изплащане, за договорна лихва в размер на 2 067.74лв. за периода 04.04.2008г. - 11.12.2008г. и за разноски по делото в размер на 71лв. Въз основа на издадения ИЛ било образувано изп.д.№ 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т., рег. № *** на КЧСИ.С молбата за образуване на изп. дело от 06.04.2009г. вискателят „Б. Д.“ ЕАД поискал налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на ищеца и заповор на (вземанията по) банковите му сметки. На 14.04.2009г. било изпратено заповорно съобщение до КАТ - П. и на 12.05.2009г. бил наложен заповор на МПС с рег.№ *****, собственост на ищеца, съгласно писмо изх.№ КАТ-5556/14.05.2009г. на Сектор К. - П.Тъй като ЧСИ Н. Т., рег. № *** на КЧСИ загубил правоспособност с присъда по НОХД № 2/1972г. на Военен съд - Сливен, въз основа на Заповед на Министъра на правосъдието № ЛС-И-134/30.03.2011г., служебният му архив бил прехвърлен на ЧСИ Т. Л., рег.№ ***, като изпълнителното дело продължило под нов номер,

като изп.д.№ 1580/2011г.по описа на ЧСИ Т. Л.Следващата молба по делото, с която вискателят поискал извършване на изпълнителни действия по делото била от 07.06.2011г., което било повече от 2 години, откакто не е искал извършване на изпълнителни действия. С разпореждане на ЧСИ от 04.11.2016г., по негова молба от 13.10.2016г., ответното дружество О. ЕАД било конституирано като вискател по изпълнителното дело, в качеството му на цесионер по договор за цесия с „Б. Д.“ ЕАД на паричното вземане по отношение на ищеца Б. Б., произтичащо от договор за кредит, в неговата цялост заедно със всички привилегии, обезпечения и други принадлежности.Съгласно Разпределение на ЧСИ от 21.06.2019г., дължимите вземания по изп.дело № 1580/2011г. са били в размер на 16 981.42лв.- главница и 11 474.82лв.- законна лихва върху главницата от 16 981.42лв. за периода 11.12.2008г.-21.06.2019г., като в тях не било включено вземането по изпълнителния лист за (договорни) лихви в размер на 2067.74лв.за периода 04.04.2008г.-11.12.2018г.От подаване на 06.04.2009г. на молбата за образуване на изпълнителното дело, в която било поискано извършването на изпълнителни действия, до 06.04.2011г. нямало подадена друга молба от вискателя, с която да се иска извършването на изпълнителни действия, поради което изпълнителното дело било перемирано, считано от 06.04.2011г., на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, като прекратяването настъпило по право, а извършените след изтичане на 2-годишния срок изпълнителни действия били незаконосъобразни. В периода след влизане в сила на заповедта по чл.417 ГПК по отношение на ищеца на 25.04.2009г. - след перемиране на изпълнителното дело на 06.04.2011г. - започнал да тече срокът за погасяване по давност на изпълняемите вземания - 5-годишен за главницата и разноските и 3-годишен за лихвите, който не се прекъсвал от извършените изпълнителни действия след перемиране на изпълнителното дело въз основа на подадените от вискателя молби след 06.04.2011г.молби, както и (не се прекъсвал) и от изпълнителните действия, насочени срещу другия длъжник Т.Б.а, евентуално (срокът на погасителната давност) започнал да тече от налагане на заповор върху МПС на ищеца на 12.05.2009г. и срокът бил изтекъл към подаване на ИМ на 31.08.2020г.

Петитумът е за признаване за установено по отношение на ответното дружество – вискател по изп.д.№ 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л., че ищецът Б.Б. – длъжник по същото изпълнително дело - не дължи, поради погасяване по давност на (част от) парично вземане по изпълнителен лист от 05.02.2009г., издаден по ч.гр.д.№ 33/2009г. на РС - Панагюрище, въз основа на който е образувано изп. дело № 1580/2011г.по описа на ЧСИ Т. Л., за главница в размер на 16 981.42лв. и за законна лихва върху сумата от 16 981.42лв. за периода 11.12.2008г.-21.06.2019г. в размер на 11 474.82лв.

В подадения от ответника в срока по чл.131 от ГПК писмен отговор на ИМ, вх.№ 262606/25.01.2021г., искът се оспорва, като неоснователен. В нито един момент в изпълнителното производство вискателят не бил бездействал, поради което не била налице нито перемпция, нито изтекла погасителната давност.Още с молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят „Б. Д.“ ЕАД поискал налагане на заповор върху трудовото възнаграждение/ТВ на длъжника и на всички негови (вземания по) банкови сметки, както и

извършване на опис на движимо и недвижимо имущество, собственост на длъжника. С връчване на поканата за доброволно изпълнение ЧСИ насрочил опис на запорираното по делото МПС на длъжника на 13.05.2009г. След връчване от ЧСИ на заповедта за изпълнение, заедно с поканата за доброволно изпълнение, длъжникът не само не възразил срещу заповедта, като с влизането ѝ в сила се преклудирали всички възражения, които е можел да направи в срока по чл.414 ГПК, но и направил погасителна вноска по изпълнителното дело както следва: внесъл с ПКО на 12.05.2009г. сума в размер на 50лв., както и извършил следните плащания по сметката на ЧСИ по изпълнителното дело: на 30.11.2010г. - 33,33лв.; на 28.12.2010г. - 25лв.; на 25.01.2011г. - 40лв., като всяко от тези плащания прекъсвало срока на погасителната давност. Нещо повече, на 20.05.2011г. длъжникът подал по изпълнителното дело молба за разсрочено заплащане на дълга, с която приемал и признавал вземането по изпълнителното дело (стр. 46 от ИД). На 07.06.2011г. взыскателят поискал насрочване и извършване на опис и публична продажба на МПС, собственост на длъжника Б.Б.; на 21.07.2011г. бил наложен заповор на трудовото му възнаграждение, получавано от работодателя „Л.“; на 02.11.2012г. била вписана възбрана по отношение на недв. имот, собственост на длъжника; на 12.06.2013г. бил извършен опис на същия недв. имот; на 20.08.2013г., 11.12.2013г., на 15.04.2014г. и на 27.11.2015г. била насрочена публична продажба на същия недвижим имот по молба на взыскателя; на 28.04.2015г. постъпила сума от принудителното изпълнение; на 06.11.2015г. бил извършен въвод във владение по отношение на продадения недвижим имот; на 24.01.2016г. бил наложен заповор на трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „М. М.“ ЕООД; на 13.10.2016г. било конституирано ответното дружество „ОФБ“ ЕАД като взыскател по изп. дело № 1580/2011г. на ЧСИ Т. Л., рег.№ *** на КЧСИ; на 19.01.2018г. бил наложен заповор на банкови сметки на длъжника, а в периода 11.06.2018г. - 13.01.2020г. постъпвали суми от успешно проведено принудително изпълнение срещу длъжника чрез налагане на заповор на трудовото му възнаграждение. С всяко едно от посочените действия по изпълнението давността се прекъсвала и започвал да тече срок на нова погасителна давност, който не бил изтекъл към момента на предявяване на иска, поради което вземанията по изпълнителния лист не били погасени по давност. За пълнота на изложението е посочено, че до приемане на ТРОСГТК на ВКС № 2 от 26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е приложимо задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980г., че след образуване на изпълнителното дело давността за вземането спира да тече, поради което, в случая, бил спрян срокът на погасителната давност за процесните вземания, предмет на ИД № 266/2009г. на ЧСИ Н. Т., прехвърлено за продължаване на изпълнителните действия на ЧСИ Т. Л.. (Решение № 170 от 17.09.2018г. по гр.д.№ 2382/2017 г., ВКС, IV ГО.)

В обжалваното решение, е прието следното:

От фактическа страна е прието за безспорно от събраните писмени доказателства и от приложеното изп.д.№ 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л., рег.№ *** на КЧСИ, ведно с изп.д. № 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т., рег. № *** на КЧСИ следното: Издаден е в полза на „Б. Д.“ ЕАД, ЕИК *****, изпълнителен лист/ИЛ на 05.02.2009г. в производство по чл.417

ГПК по ч.гр.д.№ 33/2009г. по описа на РС - Панагюрище срещу ищеца Б.Б., солидарно с Т. М. Б.а, ЕГН *****, за парично вземане за главница по договор за кредит в размер на 16 981.42лв., ведно със законната лихва върху нея, считано от 11.12.2008г. до окончателното плащане; лихва за периода 04.04.2008г. - 11.12.2008г.в размер на 2 067.74лв. и 711лв. - разноси по делото. Въз основа на така издадения ИМ, по молба вх.№ 01125/06.04.2009г. (л. 52) на „Б. Д.” ЕАД, е образувано изп.д.№ 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т., рег. № *** на КЧСИ, като с молбата за образуване на изпълнителното дело е поискано налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжниците и заповор на (вземанията по) банковите им сметки, а, при неплащане на дължимите суми - за пристъпване към опис и публична продаж на движими и недвижими вещи, както и се възлага на ЧСИ, на основание чл. 18 от ЗЧСИ, извършването на всички необходими и законосъобразни действия. Заповедта за изпълнение е връчена на ищеца на 10.04.2009г. (л. 61, 62) и е влязла в сила. На длъжника (ищеца) е връчена ПДИ, с която е насрочен за 13.05.2009г. опис на заповорено МПС - лек автомобил „ФФ, рег. № ***, собственост на ищеца (л. 58, 59, 60, 77, 78, 90).Изпратено е заповорно съобщение до работодателя на ищеца „Л.“ гр. Пловдив, което е върнато непотърсено (л. 83, 84).Тъй като ЧСИ Н. Т., рег. № *** на КЧСИ, е загубил правоспособност с присъда по НОХД № 2/1972г. на Военен съд - Сливен, въз основа на Заповед на Министъра на правосъдието № ЛС-И-134/30.03.2011г. служебният му архив е прехвърлен на ЧСИ Т. Л., рег.№ ***, при когото изпълнителното производство е продължило под нов номер, като изп.д.№ 1580/2011г.по описа на ЧСИ Т. Л..С молба от 07.06.2011г. вискателят „Б. Д.“ ЕАД е поискал насрочване и извършване на нови изпълнителни действия – опис и публична продаж на МПС, собственост на длъжника Б.Б.; заповор на трудовото му възнаграждение, получавано от „Л.“, който е наложен на 21.07.2011г.; на 02.11.2012г. е вписана възбрана върху недв. имот на длъжника; на 12.06.2013г. е извършен опис на същия недв. имот; по молба на вискателя е насрочена публична продаж на имота на 20.08.2013г., 11.12.2013г., 15.04.2014г. и на 27.11.2015г.; постъпила е сума на 28.04.2015г. от принудителното изпълнение; извършен е въвод във владение на продадения недв. имот на 06.11.2015г. и е наложен заповор на 24.01.2016г. на трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от „М. М.“ ЕООД. С Разпореждане на ЧСИ Т. Л. от 04.11.2016г., по молба от 13.10.2016г., ответното дружество О. ЕАД е конституирано като вискател по изпълнителното дело, в качеството му на цесионер, въз основа на договор за цесия от 26.04.2016г. с „Б. Д.” ЕАД, на изпълняемото вземане по отношение на Б.Б., произтичащо от договор за кредит, в неговата цялост заедно със всички привилегии, обезпечения и други принадлежности. На 19.01.2018г. е наложен заповор на вземанията по банковите сметки на ищеца, в периода 11.06.2018г. - 13.01.2020г. по изпълнителното дело са постъпвали суми от успешно проведено принудително изпълнение от наложения заповор на трудовото възнаграждение на длъжника.От удостоверение на ЧСИ Т. Л., изх.№ 1658/15.02.2021г. по изп.д.№ 1580/2011г. се установява, че са постъпили плащания от двамата длъжници:за периода 30.06.2011г. - 10.03.2020г. общо 15 211.07лв., а за периода 12.05.2009г. – 25.01.2011г. - 529.49лв.

От правна страна е прието следното:За да се уважи иск по [чл. 439 от ГПК](#) в доказателствена тежест на ищеца е да установи, че след издаване на изпълнителния лист, респ. на друг акт,

подлежащ на изпълнение, в който е обективизирано вземането на кредитора срещу него, са настъпили твърдените правопогасяващи, правопрекратяващи или правоизключващи факти. В случая, е установено, че с (молбата от 06.04.2009г. за) образуване на изп.д.№ 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т., рег. № *** на КЧСИ вискателят „Б. Д.“ ЕАД е поискал налагане на заповед за задължително изпълнение на трудовите възнаграждения и на (вземанията по) банковите сметки на ищеца Б.Б., както и извършване на опис и публична продажба на негови движими и недвижими вещи, които изпълнителни способи не са проведени успешно и не са дали резултат, тъй като не са били събрани дължимите от ищеца суми. От образуване на изпълнителното производство с молбата от 06.04.2009г., с която е поискано налагане на заповеди и възбрана, до 06.04.2011г. е изтекъл двугодишен срок, в който вискателят „Б. Д.“ ЕАД е проявил процесуално бездействие и не е поискал насрочване и извършване на нови изпълнителни действия, а е направил това едва с молбата от 07.06.2011г., поради което, на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, изпълнителното производство е премирано/прекратено по право на 06.04.2011г., независимо от това дали ЧСИ е издал постановление в този смисъл, тъй като същото няма конститутивно, а само декларативно действие, а извършените след изтичане на 2-годишния срок изпълнителни действия са незаконосъобразни и подлежат на обезсилване (с изкл. на тези, от извършването на които са придобили права трети лица. Тъй като, в случая, перемпцията е настъпила преди приемане на ТРОСГТК на ВКС № 2/2015г. на 26.06.2015г., е приложимо тълкуването, дадено в ППВС № 3/1980г., че по време на изпълнителния процес давност не тече, в случая до 06.04.2011г., като от датата на прекратяване на изпълнителното производство започва да тече новата погасителна давност за вземането, в случая от 07.04.2011г., а не от последното изпълнително действие. Тъй като се касае за съдебно установено вземане, новата погасителна давност (вкл. за вземането за мораторни лихви) е 5-годишна и същата е изтекла на 07.04.2016г., което е преди подаване на ИМ на 31.08.2020г. По делото не се установява, при доказателствена тежест за ответното дружество, преди изтичане на срока на погасителната давност ищецът да е направил признание на изпълняемото вземане, поради което твърденията в т. см. на ответното дружество са неоснователни. Формирани са мотиви, че, за да са валидно извършени последващите изпълнителни действия след перемпцията на 07.04.2011г., тъй като съществуващото изпълнително дело е било прекратено по право, е следвало ЧСИ да образува ново изпълнително производство по молбата на вискателя от 07.06.2011г.

При извършване на дължимата служебна проверка, на основание чл. 269 ГПК, не се констатира основание, обуславящо нищожност или недопустимост на изцяло обжалваното решение. При правилно определяне на предмета на делото, изведен от въведените твърдения и заявления петитум –изпълняемото парично вземане на ответното дружество по отношение на ищеца, за което има влязла в сила заповед за изпълнение, е принципно правилна дадената от първоинстанционния съд правна квалификация, като точната правна квалификация е чл.439, ал.2 ГПК. Предявеният отрицателен установителен иск е допустим, тъй като се основава на факти, които са новонастъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение (Определение № 956/22.12.2010г. по ч.т.д.№ 886/2010г. 1.т.о., Определение №

214/15.05.2018г. по ч.гр.д.№ 1528/2018г., 4.г.о.) С решението е разгледан точно предявеният иск, липсва нарушение на диспозитивното начало и са налице всички положителни, респективно липсват отрицателни процесуални предпоставки.

Въззивната проверка за правилност, на основание чл. 269 ГПК, се извършва на обжалваното решение само на поддържаните във въззивната жалба оплаквания за неправилност, а именно следните:

Правилен бил изводът на съда, че срокът на погасителната давност за всички оспорени вземания е 5 - годишна, в т.ч. за вземането за мораторни лихви, тъй като ищецът не е подал възражение срещу заповедта за изпълнение в законоустановения срок от връчването ѝ, заедно с ПДИ, поради което същата е влязла в сила и е приравнена по последици по см. на чл.117, ал.2 ЗЗД на влязло в сила съдебно решение (Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д.№ 1747/2020г., 4.г.о., Определение № 480/27.07.2010г. по ч.гр.д.№ 221/2010г., 4.г.о.).Неправилен бил изводът, че ответникът не е доказал ищецът да е признал задълженията си, тъй като, видно от приетия по делото препис от изпълнителното дело, той е подал молба за разсрочване на задължението.Оспорени са и мотивите, че изпълнителното производство е перемирано/прекратено, на осн. чл.433, ал.1, т.8 ГПК, поради непредприемане на изпълнителни действия в периода 06.04.2009г.-06.04.2011г.В посочения от съда период ЧСИ Н. Т. е загубил правоспособност, а служебният му архив е бил прехвърлен при ЧСИ Т. Л., въз основа на заповед на МП от 30.03.2011г., поради което за определен период от време е било обективно невъзможно да се предприемат изпълнителни действия (Решение № 257/30.04.2020г. по гр.д.№ 694/201г., 3.г.о.) и едва след получаване на служебния архив от ЧСИ Т. Л. и образуване на изп.д.№ 1580/2011г. вискателят „Б. Д.“ ЕАД е могъл да продължи с изпълнението. Дори този довод да не бъде споделен и бъде прието, че изпълнителното дело е прекратено, погасителната давност не била настъпила.Като било отбелязано и от първоинстанционния съд, както цедента,„Б. Д.“ ЕАД, така и впоследствие цесионерът - ответното дружество са поискали извършването на редица изпълнителни действия, всяко от които е прекъсвало давността по см. на ТРОСГТК на ВКС № 2/2015г. на 26.06.2015г., като е без значение за прекъсването на давността това, че исканията за изпълнителни действия са след настъпила перемпция (Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д.№ 1747/2020г., 4.г.о.)За пълнота на изложението е добавено и това, че в конкретния случай дори е било образувано ново изпълнително дело № 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л..Перемпцията не заличавала ефекта на предприетите след нея изпълнителни действия (резултатни или не) за прекъсване на давностния срок за изпълняемото право, респективно, този ефект се запазвал и се отчитал при възражение за изтекъл давностен срок (Решение № 257/30.04.2020г. по гр.д.№ 694/2019г., 3.г.о.)

При извършване на дължимата дейност по разрешаване на поставения материално-правен спор се приема следното:

От фактическа страна по делото е установено, не се оспорва и следва да се възприеме следната фактическа обстановка:

Ищецът Б.Б. е един от двамата солидарни длъжници на парично вземане, възникнало по

договор за банков кредит, сключен с „Б. Д.“ ЕАД, за което (парично вземане) на 05.02.2009г.в заповедното производство по чл.417 ГПК по ч.гр.д.№ 33/2009г. по описа на РС - Панагюрище, в полза на „Б. Д.“ ЕАД срещу ищеца и срещу другия солидарен длъжник Т.Б.а са били издадени заповед за изпълнение, разпореждане за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за главница в размер на 16 981.42лв., ведно със законната лихва, считано от 11.12.2008г. до окончателното изплащане; за договорна лихва за периода 04.04.2008г. - 11.12.2008г.в размер на 2 067.74лв. и за разноси в размер на 711лв.Въз основа на така издадения изпълнителен лист, по молба на кредитора „Б. Д.“ ЕАД, на 06.04.2009г., срещу двамата солидарни длъжници е било образувано изпълнително дело № 20097500400266 по описа на ЧСИ Н. Т.. Заповедта за изпълнение по чл.417 ГПК е връчена на ищеца от ЧСИ, заедно с поканата за доброволно изпълнение/ПДИ на 10.04.2009г. Ищецът Б.Б. не е подал възражение срещу заповедта за изпълнение в двуседмичния срок, съгласно чл.414, ал.2 ГПК (ред. преди изм. с ДВ бр.100/2019г.), който срок е започнал да тече от връчване от ЧСИ на заповедта за изпълнение на 10.04.2009г., и заповедта за изпълнение е влязла в сила по отношение на него на 25.04.2009г. Тъй като ЧСИ Н. Т. е загубил правоспособност, въз основа на Заповед на Министъра на правосъдието № ЛС-И-134/30.03.2011г., служебният му архив е прехвърлен на ЧСИ Т. Л., рег.№ ***, и изпълнително дело № 20097500400266 по описа на ЧСИ Н. Т. е продължено от ЧСИ Т. Л., на осн. чл.31-35 ЗЧСИ, като е образувано изп.д.№ 2011***0401580 по описа на ЧСИ Т. Л.. С Разпореждане на ЧСИ Т. Л. от 04.11.2016г., по негова молба от 13.10.2016г., ответното дружество е конституирано като взыскател по изп. дело № 1580/2011г., в качеството му на цесионер по договор за цесия от 26.04.2016г.с „Б. Д.“ ЕАД на изпълняемото вземане.

Със сега предявения отрицателен установителен иск се оспорва от ищеца, един от двамата солидарни длъжници в изпълнителния процес, индивидуалното принудително изпълнение на част от изпълняемото парично вземане, за което е бил издаден изпълнителен лист в заповедното производство по чл.417 ГПК по ч.гр.д.№ 33/2009г. по описа на РС - Панагюрище, а именно за за главницата в размер на 16 981.42лв. и за изтеклите мораторни лихви върху главницата в размер на 11 474.82лв. за периода 11.12.2008г. - 21.06.2019г., като не е предмет на делото паричното вземане за договорна лихва.Твърди, че в периода след влизане в сила на заповедта по чл.417 ГПК, на 07.04.2011г. е започнала да тече нова погасителна давност за изпълняемото вземане, а именно след прекратяване по право на 06.04.011г., на осн. чл.433, ал.1т.8 ГПК, на изпълнителното дело, като давността била изтекла към момента на подаване на ИМ на 31.08.2020г.

В т.10 ТТРОСГТК на ВКС № 2/2015г.с докл.с.Б.Белазелков е дадено нормативно тълкуване, че, когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години и изпълнителното производство е прекратено по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата на която е поискано или е предприето *последното изпълнително действие*, а ППВС № 3/1980г. е обявено за изгубило сила.В мотивите на т.10 ТТРОСГТК на ВКС № 2/2015г. е посочено, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на отделен изпълнителен

способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на ЧСИ по възлагане от вискателя, съгласно чл.18 ЗЧСИ); когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява по чл.433, ал.1, т.8 ГПК и прекратяването настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи вече настъпилото прекратяване; във всички случаи на прекратяване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител служебно вдига наложените запори и възбрани, като всички други предприети изпълнителни действия се обезсилват по право, с изкл. на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способи, от извършването на които трети лица са придобили права(напр. купувачите от публична продажба), както и редовността на извършените от трети задължени лица плащания; без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

С Разпореждане от 20.02.2020г. на Председателя на ВКС по въпроса от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/1980г. и приложимо ли ТРОСГТК на ВКС № 2/2015г. за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му, е образувано и висящо тълк.д.№ 3/2020г. ОСГТК на ВКС.

В [Решение № 37/24.02.2021г.](#) по гр. д. № 1747/2020г. на ВКС, IV-то ГО с докл.с.Б.Белазелков) са формирани мотиви, че в т.10 ТТРОСГТК на ВКС № 2/2015г. се давало отговор само на поставения за тълкуване въпрос „Откога започва да тече нова погасителна давност за вземането, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години и изпълнителното производство е прекратено по чл.433, ал.1, т.8 ГПК?“, а даденият отговор на този въпрос бил, че новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с *надлежно* извършено изпълнително действие или *признание на вземането от длъжника*. Заедно с това е посочено в [Решение № 37/24.02.2021г.](#) по гр. д. № 1747/2020г. на ВКС, IV-то ГО, че *перемпцията е без правно значение за давността*; общото между перемпцията и погасителната давност е, че едни и същи факти могат да имат значение и за двете, но са различни правни институти, като перемпцията не изключва принудителното изпълнение/ПИ, а давността го изключва, но СИ не може да я зачете. Формирани са и мотиви, че, когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ след като перемпцията е настъпила, СИ не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още в него изпълнителен лист. *Единствената последица от настъпилата вече перемпция е, че СИ следва да образува новото искане в ново-отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо дали СИ го е образувал в ново дело или не, във всички случаи той (СИ) е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.* Формирани са и мотиви, че перемпцията е имала значение при действието на ППВС № 3/1980г., тъй като до обявяването му за загубило сила новата

давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите съдят и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него.

В [Решение № 257/30.04.2020г.](#) по гр. д. № 694/2019г. на ВКС, III-то отд. се приема, че последиците при перемпция по [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#) са от процесуален характер – изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на вискателя продължава да съществува. Съгласно [чл. 116, б. „в“ ЗЗД](#) давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение и то независимо от по-нататъшната съдба на тези действия. *Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсната давността за изпълняемото право. Този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок. Обезсилването на изпълнителните действие има значение за процеса на принудително изпълнение, но няма ефект върху материалните права на страните.* Погасителната давност е институт на материалното право.

Приема се, че, тъй като, несъмнено, перемирането и погасителната давност са различни правни институти (перемирането е институт на процесуалното право и не изключва принудителното изпълнение, а погасителната давност е институт на материалното право, като именно тя изключва принудителното изпълнение), перемирането няма правно значение за погасителната давност за изпълняемото вземане.

Ето защо, в разглеждания случай, дори условно да се приемат за основателни доводите на ищеца, че изп.д.№ 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т. е било прекратен по право на 06.04.2011г., това, само по себе си, е без правно значение за погасителната давност за изпълняемото вземане, установено с влязла в сила за повед за изпълнение. В разглеждания случай са релевантни следните факти: дали след влизане в сила на заповедта за изпълнение по отношение на ищеца е започнала да тече нова погасителна давност за изпълняемо, и, ако да, откога, прекъсвана ли е давността, съгласно чл.116 ЗЗД, и изтекла ли е новата погасителна давност към момента на подаване на ИМ, с която изпълнението на вземането се оспорва.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че по делото не се установява неизвършване от вискателя на изпълнителни действия в двугодишен срок, конкретно в периода 06.04.2009г.-06.04.2011г., поради което е неоснователен доводът за перемиране на изпълнителното дело, поради следните съображения:

Както е изяснено в Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д.№ 1747/2020г., 4.г.о., *очевидно перемпцията не настъпва, ако, след поискване на един изпълнителен способ, в продължение на 2 години вискателят не е поискал нов изпълнителен способ, най-малкото, защото през това време може да се осъществявал поисканият предходен изпълнителен способ, а преди неговия край не може да се прецени със сигурност има ли нужда от друг способ; двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се*

осъществява изпълнение (вкл.доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т.е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществят по причина, за която вискателят отговаря – след направено искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие, и така осуетява неговото прилагане.

В тази връзка от приложеното копие от изпълнителното дело № 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л. и приложеното към него удостоверение на ЧСИ Т. Л. по същото изпълнително дело (л.51) от фактическа страна е установено следното:

Въз основа на издадения изпълнителен лист в полза на „Б. Д.“ ЕАД в заповедно производство по чл.417 ГПК по ч.гр.д.№ 33/2009г. по описа на РС - Панагюрище и молба от „Б. Д.“ ЕАД, на 06.04.2009г. е образувано изп.д.№ 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т. срещу солидарни длъжници - ищеца Б.Б. и Т.Б.а за принудително изпълнение на парично вземане за главница в размер на 16 981.42лв., ведно със законната лихва, считано от 11.12.2008г. до окончателното изплащане; за договорна лихва за периода 04.04.2008г. - 11.12.2008г.в размер на 2 067.74лв. и за разноски в размер на 711лв.В самата молба за образуване на изпълнителното дело вискателят „Б. Д.“ ЕАД е поискал извършване на изпълнителни действия „опис“ и „публична продан на дв. и недв. вещи на длъжниците“, както и, на осн. чл.18 от ЗЧСИ, е възложил на ЧСИ извършването на „всички необходими и законосъобразни действия, съобразно предоставената информация от надлежните институции“.На 09.04.2009г. ЧСИ е изпратил запорно съобщение до ТЗЛ за налагане на запор върху ТВ на ищеца(л.63). С РКО от 12.05.2009г. ищецът е внесъл за погасяване на дълга по изп. дело.№ 266/2009г. сумата 50лв. (л.85)на 19.05.2009г. е заплатил по сметка на ЧСИ по изп. дело № 266/2009г. сумата 50лв.(л.86), а на 03.09.2010г. с платежно нареждане е внесъл по сметката на ЧСИ по изп.д.№ 266/2009г. сумата 57.49лв.(л.91-92) От ищеца са постъпвали суми по сметката на ЧСИ за погасяване на дълга по изп.д.№ 266/2009г., както следва: на 17.06.2009г., на 18.08.2009г., на 24.09.2009г., на 25.11.2009г., на 29.12.2009г., на 16.02.2009г., на 23.03.2010г., на 19.05.2010г., на 29.06.2010г., на 27.10.2010г., на 30.11.2010г., на 28.12.2010г. и на 25.01.2011г. (удостоверение на ЧСИ Т. Л. на л.51 от д.)На 09.04.2009г. ЧСИ е изпратил и запорно съобщение до КАТ - П. за налагане на запор на ПС, собственост на ищеца(л.78), като запорът е наложен на 12.05.2009г. на ПС с рег. № *****, съгласно писмо от Началника на КАТ-П. (л.90)

На 05.04.2011г.изп.д.№ 266/2009г.по описа на ЧСИ Н. Т. е прехвърлено при ЧСИ Т. Л. и е продължено, като е образувано изп.д.№ 1580/2011г.по описа на ЧСИ Т. Л. (удостоверение на ЧСИ Т. Л. на л.51 от д.)

В периода след прехвърляне на изп.д.№ 266/2009г.по описа на ЧСИ Н. Т. и след образуване на изп.д.№ 1580/2011г.по описа на ЧСИ Т. Л. се установява следното: На 03.05.2011г.до ищеца е изпратена покана за принудително изпълнение (л.96), връчена на 10.05.2011г. (л.99).На 20.05.2011г. е постъпила молба от ищеца до ЧСИ (л.101), с която се задължава да извършва до 30 число на месеца по банков път преводи на суми по посочените в молбата няколко изп.дела, в т.ч. по изп.д.№ 1580/2011г. На 07.06.2011г. е постъпила молба от

взискателя (л.102), с която се иска извършването на действия по принудително изпълнение по отношение на длъжниците, чрез опис на МПС, както и опис и публична продажба на дв. и недв. вещи. Постъпила е нова молба от взискателя на 19.09.2011г. (л.113), с която се предоставят данни относно местоработата и собственост на недв. имоти за двамата длъжници и отново се иска извършване на принудителни действия. Постъпвали са от ищеца суми по сметката на ЧСИ за погасяване на дълга по изп.д.№ 1580/2011г., както следва на 30.06.2011г., 01.07.2011г., 29.07.2011г., 30.08.2011г., 28.10.2011г., 27.12.2011г., 31.01.2012г., 27.04.2012г., 19.06.2012г., 17.09.2012г., 31.10.2012г., 21.12.2012г., 25.01.2013г., 20.02.2013г., 21.03.2013г., 23.05.2013г., а на 21.04. и 28.04.2015г. по сметка на ЧСИ са постъпили суми от задатък и от публична продажба на недвижим имот на ищеца (удостоверение на ЧСИ Т. Л. на л.51 от д.). С разпореждане на ЧСИ от 30.10.2015г., по молба на обявления за купувач (л.642), на 19.11.2015г. е насрочен въвод във владение на имота от публичната продажба, а на 13.01.2016г. е изпратено заповорно съобщение до ТЗЛ за налагане на заповор върху ТВ на ищеца. С разпореждане на ЧСИ от 19.01.2018г. е наложен заповор върху ТВ на ищеца (л.788), и, считано от 11.06.2018г. до 10.03.2020г. са постъпвали суми от ищеца по сметката на ЧСИ за погасяване на дълга (удостоверение на ЧСИ Т. Л. на л.51 от д.).

Следователно, нито за посочения от ищеца период 06.04.2009г.- 06.04.2011г., който преобладаващо е от образуване на изп.д.№ 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т. на 06.04.2009г. до прехвърлянето му и до образуване на изп.д.№ 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л. на 05.04.2011г., а и в периода след това до 10.03.2020г., е нямало време, в което да не се е осъществявало принудително изпълнение. Напротив, положително установено е от материалите от изпълнителното дело и от удостоверението на ЧСИ Т. Л., че непрекъснато е осъществявано принудително изпълнение, като са прилагани изпълнителни способности, които са поискани от взискателя „Б. Д.“ ЕАД, а впоследствие от ответното дружество (с молбата за образуване на изп.дело на 06.04.2009г., както и с молби от 07.06.2011г. и 19.09.2011г.) или са предприети по инициатива на ЧСИ по възлагане от взискателя, съгласно чл.18 ЗЧСИ, в молбата за образуване на изпълнителното дело, както и е установено, че по изпълнителното дело, в резултат от приложените изпълнителни способности, редовно са постъпвали суми от ищеца за погасяване на дълга.

Неоснователен е и доводът за погасяване по давност на вземането на ответното дружество, изпълнението на което се оспорва, поради следните съображения:

Съгласно приложимата разпоредбата на чл.116 ЗЗД, давността се прекъсва с признаване на вземането от длъжника (б. „а“) и с предприемането на действия за принудително изпълнение (б. „в“), а, съгласно чл.117, ал.1 ЗЗД от прекъсване на давността започва да тече нова давност. Тъй като вземанията, чието изпълнение сега се оспорва, са установени с влязла в сила заповед за изпълнение е приложима и разпоредбата на чл.117, ал.2 ЗЗД, съгласно която, срокът на новата давност е винаги 5 години, ако вземането е установено със съдебно решение.

От това в случая следва да се направи извод, че нова погасителна давност за изпълняемото вземане би могла да започне на тече след влизане в сила на заповедта за изпълнение по

отношение на ищеца на 25.04.2009г., като новата давност е 5-годишна, вкл. за вземането за мораторни лихви, тъй като изпълняемото вземане е установено с влязла в сила заповед за изпълнение, която е приравнена по последици на чл.117,ал.2 ЗЗД на влязло в сила решение, а новата давност би могла да се прекъсне на основанията, предвидени в разпоредбата на чл.116 ЗЗД.

Специфичното в случая е, че изпълнителното дело е образувано на 06.04.2009г., при действието на ППВС № 3/1980г., в което е дадено тълкуване, че погасителна давност не тече, докато трае изпълнителния процес относно принудително осъществяване на вземанията, но ППВС № 3/1980г. е обявено за изгубило сила с т.10 от ТРОСГТК на ВКС № 2/26.06.2015г., с което е дадено тълкуване, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, а по въпроса от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/1980г. и приложимо ли ТРОСГТК на ВКС № 2/2015г. за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му, е образувано и висящо тълк.д.№ 3/2020г. ОСГТК на ВКС.

Приема се, че което и от двете становища по поставения за тълкуване въпрос по висящото тълк.д.№ 3/2020г. ОСГТК на ВКС да се възприеме, вземането, чието изпълнение се оспорва, не е погасено по давност, поради следните съображения:

Настоящият състав възприема становището, че отмяната на ППВС № 3 /1980г. с ТРОСГТК на ВКС № 2/2015г. няма обратно действие, поради което давност не тече за вземания, предмет на изпълнително дело, образувано преди 26.06.2015г. и висящо.Ето защо, се приема, че за изпълняемото вземане на ответното дружество, за което е образувано изп.д.№ 266/2009г., висящо понастоящем, след влизане в сила на заповедта за изпълнение по отношение на ищеца на 25.04.2009г.изобщо не е започнала да тече нова погасителна давност.

Дори условно се възприеме другото становище, че отмяната на ППВС № 3/19980г. има обратно действие и давността започва да тече от датата на която е поискано или е предприето последното изпълнително действие, започналата да тече нова погасителна давност след влизане в сила на заповедта за изпълнение по отношение на ищеца на 25.04.2009г. е била многократно прекъсвана, както следва 1/с конклюдентни действия на ищеца, изразяващи се в заплащане от него на суми по изпълнителното дело за погасяване на дълга от ищеца на 12.05.2009г., на 19.05.2009г. и на 03.09.2010г. 2/с признание на вземането от ищеца по изпълнителното дело с молбата 20.05.2011г. до ЧСИ за разсрочване на дълга, и 3/с предприемането на действия за принудително изпълнение: както по изрични искания на вискателя за извършване на изпълнителни действия в молбата за образуване на изпълнителното дело и в молбите от 07.06.2011г.и 19.09.2011г., така и по инициатива на ЧСИ, по възлагане от вискателя, съгласно чл.18 ЗЧСИ, като през целия период от образуването на изпълнителното дело до 10.03.2020г. по него редовно са постъпвали суми от ищеца са погасяване на дълга в резултат от приложените изпълнителни способи.След тези посочени многократни прекъсвания на давността е започвала да тече нова 5-годишна

давност, която не е изтекла към момента на подаване на ИМ на 31.08.2020г.

При несъвпадане с крайните изводи на първоинстанционния съд, решението, като незаконосъобразно, се отменя изцяло, вкл. и в частта за разноските и ДТ, и се постановява друго, с което искът се отхвърля.

Отговорност за разноски: С оглед инстанционния резултат, въззиваемият дължи разноските на въззивника за ДТ за въззивно обжалване в размер на 569.12лв., както и, на осн. чл.78, ал.8 ГПК, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 360лв., в размера по чл.25, ал.1 Наредбата за заплащането на правната помощ, ред. след изм. и доп., бр. 74 от 7.09.2021г., в сила от 1.10.2021г.

Мотивиран от това, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 260893/11.07.2021г., постановено по гр.д.№ 2373/2020г. по описа на ОС – Пловдив и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ иска на Б. Т. Б., ЕГН *****, от гр. П, ул. *****, длъжник по изп.д. № 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л., рег.№ *** на КЧСИ, със съд. адрес: гр. Пловдив, ул. „*****, чрез адв. М.Б., предявен против О. ЕАД - София, район *****, ЕИК *****, взыскател по изп.д.№ 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л., рег.№ *** на КЧСИ, за признаване за установено по отношение на О. ЕАД, ЕИК ***** че Б. Т. Б., ЕГН *****, не дължи, тъй като е погасена по давност претенцията за принудителното му изпълнение, част от паричното вземане по изпълнителен лист от 05.02.2009г. по ч.гр.д.№ 33/2009г. по описа на РС - Панагюрище, въз основа на който е образувано изп.д.№ 266/2009г. по описа на ЧСИ Н. Т., рег. № *** на КЧСИ, преобразувано в изп. дело № 1580/2011г. по описа на ЧСИ Т. Л., в общ размер 28 456.24лв. (двадесет и осем хиляди четиристотин петдесет и шест лева и 24 ст.), представляващо главница в размер на 16 981.42лв. и законна лихва върху главницата за периода 11.12.2008г. - 21.06.2019г. в размер на 11 474.82лв.

ОСЪЖДА Б. Т. Б., ЕГН ***** да заплати на „ОФБ“ ЕАД - София, район О, бул. *****, № ***, ЕИК ***** разноските по делото за ДТ за въззивно обжалване в размер на 569.12лв.(петстотин шейсет и девет лева 12ст.), както и, на осн. чл.78, ал.8 ГПК, юрисконсултско възнаграждение в размер на 360лв.(триста и шейсет лева).

Решението може да се обжалва пред ВКС, при условията на чл.280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____